

толкози благорасположеніе да ми дадешъ десетъ пары, ако и да немаше.

— Имашъ право; извинима, бѣдно момиче. Искашъ ли да знаешъ какъ са наричаше жената която обыхахъ?

— Да! жива ли е?

— Незнахъ.

— Но обыхате ли я?

— Колкото можешъ да си въобразишъ. Тя са наричаше Янка.

— Познавамъ я.

— Познаванъ ли я? попыта Евстатій истръпихъ.

— Да, познавамъ я!

— Че знаешъ ли ако живѣе тука, ако са намѣрва тука? Научихъ са че кжщата имъ изгорѣла.

— Да, баща ѝ не е живъ вече, нито майка ѝ.

— Не сж ли живы? О, боже! Че какъ тѣй? Какво лошо бѣдствіе и ненадѣйно разореніе отне имуществото имъ?

— Изгорѣхъ, заровихъ са подъ разваленитѣ.

— А Янка?

— Тя е тука близо.

— Дѣ?... но е здрава и неповредена?

— Здрава; но бѣдна колкото и азъ.

— О, сладко име! О, средоточіе на невиннитѣ ми желанія. Ты каза че живѣешъ при нея.

— Да, при нея.

— И тѣй заведи мя! Заведи ма при нея.

— Ела. Дай ми ржката си, безцѣнный момъко, безцѣнный пріятелю на Янка.

Евстатій са приближи. Покрытата. до сега съ черно покрывало просекыня поведи Евстатія и като стигнахъ до единъ фенеръ, който хвърляше достатъчна свѣтлина, смѣхъ си покрывалото и като прегърнахъ шіята на Евстатія, рече:

Евстатіе, ето Янка! Тя е въ прегръдкытъ ти.